

ἀπουφαινεμένον ἀπὸ τὰ πρόβατα Ἦπ. Τὰ λεοντάρια μήτε νὰ τὸν ἀποφάνε δὲν ἐβαστάζανε παρὰ προφήσανε (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ. φρ. "Ὅλο τὸ βόιδι ἀπόφαε καὶ 'ς τὴν ὁρὰ ἀπόστασε (ἐπὶ τοῦ ἀποκάμνοντος εἰς τὸ τέλος ἔργου τινὸς καὶ μὴ ἀποπερατοῦντος αὐτὸ) Μάν.

ἀποτσαβαρίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Διασπῶ, διασχίζω: Σύρω καὶ ἀποτσαβαρίζω τὸ στόμα σ'! (ἀπειλή). Συνών. ἀποτσαβαρώνω.

ἀποτσαβάρισμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποτσαβάριγμα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσαβαρίζω.

Διάσπασις, διάσχισις. Συνών. ἀποτσαβάρωμαν.

ἀποτσαβάρωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσαβαρώνω.

Ἀποτσαβάρισμα, ὁ ἰδ.

ἀποτσαβαρώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀποτσαβαρίζω, ὁ ἰδ.

ἀποτσαβλουκίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσαβλουκίζω ἢ τοῦ οὐσ. τσαβλούκιν.

Κάμνω φαγητόν τι τσαβλούκιν, ἀπορριπτέον σκύβαλον.

ἀποτσαβλούκιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποτσαβλούκι Πόντ. (Σεμέν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσαβλούκιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσαβλούκιν. Ὑπόλειμμα τροφῆς ἢ ποτοῦ ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποτσαβλούκι σ' ἂ ποτίης με! (τὸ ἀπόπιμά σου θὰ μὲ ποτίσης;) Σεμέν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα καὶ ἀποφάει 1.

ἀποτσαγκλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσαγκλίζω.

Πιτυλίζω.

* **ἀπότσαγο** τό, πληθ. ἰότσαα Θήρ. (Οἶα)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσαί.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα βρασμένου τεύου.

ἀποτσακίδι τό, Κέρκ. Νάξ. (Κορων.) ἀποτσακίδο Νάξ. (Τσικαλαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσακίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Συνήθως πληθ. 1) Ἀποσυντρίμματα, ἀπομεινάρια σπασμένου πράγματος Κέρκ. 2) Ἐν τῇ ἀγγειοπλαστικῇ ὅ,τι ἀπομένει ἐκ τοῦ κοπανισμένου καὶ κοσκινισμένου χώματος, οἷον μικραὶ πέτραι ἢ βῶλοι χώματος.

ἀποτσακίζω πολλαχ. ἀπουτσακίζον ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ. ἰποτσακίζω Κρήτ. κ.ά.

Τὸ μεσν. ἀποτσακίζω.

1) Ἀποστρέφω, μεταστρέφω τινὰ ἀναγκαστικῶς πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν Κρήτ.: Ἀποτσακίζω τὰ ὄζα - τὰ πρόβατα. Ἀποτσακίζω τὸ λαγὸ (κατὰ τὸ κυνήγιον). || Ἄσμ.

Γιὰ νὰ ᾄδῃς βοσκὸν σφυρὲ, βοσκὸν πατηματάκι, καὶ ὅδε τὰ ζὰ του σαλαγῆ καὶ ὅδε τ' ἀποτσακίζει.

Γιὰ νὰ ᾄδῃς καὶ τὸ βοσκὸ ὅδε διπλοσφυρίζει, ὅδε λαλεῖ τὰ πρόβατα καὶ ὅδε τ' ἀποτσακίζει.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,638 (ἐκδ. RDawkins) «ἔπεψεν τὸν ἡγαπημένον του υἱὸν εἰς τὸν ρῆγα νὰ τὸν ἀποτσακίσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν θέλημαν». 2) Θραύω τι ἐντελῶς πολλαχ.: Ἦταν λίγο ραγισμένο τὸ πιάτο καὶ αὐτὴ τ' ἀποτσακίσε. || Φρ. Τὸν ἀποτσακίσα (ἐνν. τὸν ὕπνον, ἦτοι ἀπεκοιμήθην ὀλίγον. Συνών. φρ. τὸν τσακίσα).

ἀποτσακίσιμα τό, Κρήτ. Κύθηρ. ἰποτσακίσιμα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσακίζω.

Ἐπιδόξ: Τὸ ἀποτσακίσιμα τοῦ τραγουδιοῦ Κύθηρ. 'Σ τὴν γουβέδα τῆς ἔχει ἕναν ἀποτσακίσιμα, κάθε φορά λέει, μάλιστα, ναί! Κρήτ.

ἀποτσακνίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουτσακνίδ' Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσακνίδο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὸν ἄχυρον, κάρφος.

ἀποτσακῶνω Ἦπ. Μέσ. ἀποτσακοῦμαι Πόντ. (Ἰμερ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσακῶνω.

1) Συλλαμβάνω Ἦπ.: Ἄσμ.

Τοῦτο τὸ καλοκαίρι θὰ γένω κυνηγός

καὶ ἂ δὲ σ' ἀποτσακῶσω, θὰ τραβήξω ὁ ὄρφανός.

Συνών. πιάνω, τσακῶνω. 2) Μέσ. θερμαίνομαι ὀλίγον τι, γίνομαι χλιαρὸς Πόντ. (Ἰμερ. Χαλδ.): Ἐπειτακῶθεν τὸ νερόν. Συνών. τσακίζω. 3) Μέσ. ἀποκτῶ δεξιότητά τινα Πόντ. (Ἰμερ.): Ἄς ἀποτσακοῦνται τὰ δέρεά σ'!

ἀποτσαλιάζω Πελοπ. (Κόκκιν. Παπούλ. Χατζ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσαλιάζω.

Ἀποκάμνω, κουράζομαι. Συνών. ἀποτσαλίζω.

ἀποτσαλίζω Πελοπ. (Παπούλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. τσαλίζω.

Ἀποτσαλιάζω, ὁ ἰδ.: Ἀποτσαλίζω ἀπὸ τοῖς δουλειῆς.

ἀποτσαμακῶνω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. τεντώνομαι ἐξ ὑπνηλίας ἢ ἀδιαθεσίας: Ντ' ἀποτσαμακῶνεις; (Ὁ τόνος τοῦ ἀρκτικοῦ α διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποτσανῶ Β 2.

ἀποτσαάμπι τό, Θράκ. ἀπουτσαάμπ' Θράκ. (Αἰν.) ἀποτσαμπο Πελοπ. (Λακων.) Χίος κ.ά. —Λεξ. Βλαστ. 299.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσαάμπι.

Ἀποτρυγι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄς μὲ κλαδέφουν ἄρχοντες καὶ ἐργάτες παλληκάρι

καὶ ἄς μὲ βλαστολογήσουνε τρι' ἀπάρθενα κορίτσια

καὶ τὸ τσαμπι τ' ἀπότσαμπο τὸ χρέος θεὰ βγάλη

Χίος.

ἀποτσαάμπουρο τό, Ζάκ. κ.ά. ἀποτσααμπούρι Κάλυμν. Κῶς κ.ά. ἰποτσααμπούρι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τσαάμπουρο.

Ἀποτρυγι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ πὺν τὰ ἰποτσααμπούρια μου τὸ χρέος μου θὰ τὸ βγάλω Ρόδ.

ἀποτσανατδίζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀφαιρῶ τὸ καμένον μέρος τοῦ ἔλλυχνίου: Ἀποτσανατδισὸ τὸ λυχνάρι.

ἀποτσανίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τσανίζω.

Τελειώνω τὸ διὰ ραντίσματος βρέξιμον τοῦ ἐδάφους.

ἀποτσανίσμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποτσανίσμα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσανίζω.

Τέλος τοῦ ραντίσματος τοῦ ἐδάφους.

ἀποτσαντίκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσαντικῶνω.

Ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ ἀποτσαντικῶνω.

